

Evelio Boal, n.º 25
(abans Alt de St. Pere)

Telèfon
21596

PORTANTVEU

del CASAL NACIONALISTA D'ESQUERRA
DEL DISTRICTE IV

(Adherit a Esquerra Republicana de Catalunya).

ANY I (SEGONA EPOCA) // BARCELONA, NOVEMBRE 1937 // NUMERO 11

Companys, símbol de la democràcia

Per M. Martínez i Carbonell

A continuació reproduïm del periòdic LA HUMANITAT, del dia 22 d'octubre passat aquest article del nostre company i amic En Manuel Martínez i Carbonell, que per la seva profunditat i visualitat del moment mereix la màxima atenció i estudi de tots.

Seria pueril entretenir-nos ara a fer història panegírica de Lluís Companys tan coneguda de tothom. El seu gest del 14 d'abril proclamant la República espanyola des del balcó de l'Ajuntament; la seva heroica conducta del 6 d'octubre a la Generalitat de Catalunya; l'actuació personal portada a cap el 18 de juliol, amb les etapes successives, l'acrediten sobrerament d'home lluitador i demòcrata.

El poble de Catalunya, sense distinció de matisos, té confiança en ell perquè sap que no traïra, ni s'apartarà mai de la línia justa i serena.

Si és cert que volem acabar amb el feixisme, sapiguem tots plegats sacrificar transitòriament petites divergències, i agrupem-nos a l'entorn d'aquest home, símbol de la democràcia, donant-li la màxima autoritat per tal que pugui portar-nos a la victòria final.

Encara que sembli mentida, després de quinze mesos, cal recordar que estem en guerra. Cal recordar-ho sovint, i és necessari que aquesta convicció arribi a tothom.

La reraguarda no viu prou intensament la tragèdia que estem passant, i aquesta manca de d'emoivitat repercuteix llastimosament en el front.

Diem això, per a frenar un xic l'espectacle poc adient que dona la nostra ciutat amb referència als delicats moments actuals.

Per a un observador imparcial, apartat de tota tendència, fa pena veure com s'oblida aquí el drama de la lluita contra el feixisme per a lliurar-se a la lluita de la intriga política o a una inconscient frivolitat que desdii de la tònica dolorosa que hauria de presidir tots els nostres actes.

No sembla sinó que vivim al marge dels esdeveniments. Mentre el millor de la nostra joventut es bat als fronts de combat i ofrena generosa la seva vida regant amb la seva sang la defensa de la nostra llibertat amenaçada, la reraguarda es lliura a discussions estèrils i trucs vergonyosos per a obtenir uns avantatges polítics o socials, al socaire de l'anormal situació.

Cal acabar aquest estat de coses, i cal acabar-les d'una manera urgent si no volem veure compromesa la causa que ens és comuna a tots.

S'ha predicat molt en el sentit de deixar de banda les petites misèries particulars per a pensar solament en la necessitat d'una ferma unió de tots els sectors antifeixistes. S'ha gastat molta tinta i s'ha fet molta literatura per aconseguir esborrar les diferències que sorgeixen en el camí d'una entesa cordial i sincera. Però en arribar l'hora de sacrificar interessos de partit o de classe, no ha estat possible un acord franc i decidit.

Per què? Perquè no pensem prou en la guerra.

Es viu més atent a les conveniències particulars que a les generals de la nació. És necessari de tant en tant, sentir de prop el dolor de la tragèdia representat per les visites dels avions pirates, per a recordar-nos que vivim una epopeia bèl·lica. És en aquests moments dolorosos que oblidem discrepàncies i ens unim en un clam unànime contra la barbàrie feixista, cercant a l'unisson una fórmula que acabi amb els crims execrables d'aquesta guerra d'invasió. I aquest fet concret s'ha repetit cada vegada que un esdeveniment important ha trucat a les portes de la nostra indolència, com per exemple, la caiguda de Màlaga, la caiguda de Bilbao, la caiguda de Santander.

Ja és hora que prenguem experiència i aprofitem els moments oportuns per a rectificar procediments en bé de tots, i no oblidem aquests punts de coincidència que es produeixen en els casos assenyalats, i sapiguem lligar-los d'una vegada i per sempre.

L'ocasió pot ésser ara propícia amb motiu de les manifestacions fetes pel President Companys, manifestacions que han tingut la virtut d'aixecar un cúmul d'adhesions a la seva persona, i han unit tots els sectors polítics i socials, en el desig de continuar sota el seu guiatge.

La decisió presidencial, que ha fet vibrar el sentiment popular recollint les mostres de simpatia de totes les classes socials, podria ésser l'aglutinant que fes possible la formació del bloc que tots desitgem amb el compromís suficient per a sostenir la nostra lluita fins al final de la guerra, acceptant disciplinadament les directrius de l'home que avui representa el sentit de la poble català, i fent d'aquest bloc la font d'on sortiran les úniques consignes a seguir. El moment és oportú, i hem d'aprofitar-lo, haurem fet la millor obra política per a guanyar la guerra.

